

Arrest

nr. 64 044 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 februari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. VAN NUFFELEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 8 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.2. De aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 1 februari 2011 ongegrond verklaard. Vervolgens werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Meichior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen. Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8 A dat bepaalt dat: de vreemdeling die voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf heeft dat minimum 5 jaar bedraagt; én die voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad [...] of die voor die datum, geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene in 2001 het Schengengebied is binnengekomen. Ondanks het feit dat de advocaat van betrokkene beweert dat hij sinds 2001 in België verblijft, legt hij geen enkel stuk voor dat aantoonde dat betrokkene tussen 2001 en 6.11.2007 (het eerste gedateerde stuk) in België heeft verbleven. Er is geen aantoonbare periode van vijfjaar onafgebroken verblijf voor 15 december 2009, zvat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8A. De advocaat van betrokkene verwijst ook naar betrokkenes lokale verankering. Hoe goed deze lokale verankering ook moge zijn (de advocaat van betrokkene staat dit met een attest van het Huis van het Nederlands en een werkbelfte) dit doet niets afaan de voorwaarde van een periode van vijf jaar onafgebroken verblijf (supra). Deze elementen kunnen dus niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden. Betrokkene beroept zich ook op het criterium 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Niettegenstaande het feit dat betrokkene een arbeidsovereenkomst bij B VBA Cremers de Hongerkiller dd. 30.11.2009 voorlegt, hebben wij -na een grondige studie van het administratief dossier- moeten vaststellen dat betrokkene niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft en dit sinds 31.03.2007 (zie hoger). Wat dus inhoudt dat hij geen aanspraak kan maken op het criterium 2.8B daar zijn ononderbroken verblijf sinds 31.03.2007 niet vaststaat. Verder haalt betrokkene ook aan dat hij onder het criteria andere prangende humanitaire situaties zou vallen doch hij legt geen bewijzen voor waaruit zou blijken dat hij zich in een aldus prangende humanitaire situatie bevindt dat hij om die reden geregulariseerd dient te worden. Dit element vormt dus geen grond tot regularisatie.”

De reden van de maatregel:

“De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, al. 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en visum”.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht.

2.2. Verzoeker licht zijn enig middel als volgt toe: “Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980; van artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht. Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd. De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De beslissing is immers een “eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden [...]” Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen “uitdrukkelijk” moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term “afdoende”, bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlfomule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993). Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlfomules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000). Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentioze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.) Verzoeker meent dat de DVZ zijn aanvraag niet afdoende heeft onderzocht. Aan de hand van de eerste poging tot aanvraag van een machtiging van verblijf, blijkt meer dan genoegzaam dat verzoeker wel degelijk zich in een prangende humanitaire situatie bevindt. De DVZ maakt zich ervan af met een standaardformulering al zou verzoeker geen bewijzen voorleggen waaruit zou blijken dat hij op grond van dit criteria kan worden geregulariseerd. Echter het initiële verzoekschrift wordt gevoegd, wat gedateerd is op 6.11.2007. Verzoeker komt binnen in België in 2001 en laat zich bijstaan door een raadsman in 2007. Al die tijd heeft verzoeker in de illegaliteit geleefd. Het is dan ook niet verwonderlijk dat sommige personen zich enkel kunnen bedienen van hun verhaal. In casu kan verzoeker zich enkel bedienen van zijn verhaal en geen stukken voorleggen die de facto aantonen dat hij hier was voor 31.03.2007, of nog voor 15.12.2004. Dit wil echter niet zeggen dat hij hier geen onderbroken verblijf heeft gekend. Meer nog, dit wil zeker niet zeggen dat hij zich niet in een prangende humanitaire situatie bevindt. Verzoeker krijgt niet eens de kans van de DVZ om bijkomende documenten te voegen. De DVZ neemt, alweer, genoegen met het advies van de Stad Antwerpen. Niettemin was verzoeker wel in staat aan te tonen aan de hand van een energieafrekening dat hij voor 2007 in België was. Zo valt één en ander af te leiden van de historiek van het gasverbruik van verzoeker. Op deze manier kon verzoeker wel geregulariseerd worden, minstens op grond van 2.8B. Door de afwijzing van het criterium van prangende humanitaire situatie als grond waarop het verblijf van verzoeker kan worden geregulariseerd, en door verzoeker niet uit te nodigen om bijkomend documenten te voegen ter staving van zijn aanvraag heeft de DVZ zich niet gedragen als een afdoende motiverende overheid, minstens heeft ze zich niet gedragen naar de beginselen van behoorlijk bestuur. Gelet op het aangewende middel is de bestreden beslissing dan ook nietig”.

2.3. In een enig middel werpt verzoeker een schending op van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht aangaande bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker meent dat de aanvraag niet afdoende werd onderzocht. Hij geeft toe dat hij geen stukken kan voorleggen die aantonen dat hij in België was vóór 31 maart 2007 of vóór 15 december 2004. Hij meent echter dat dit niet wil zeggen dat hij hier geen ononderbroken verblijf heeft gekend. Hij verwijt het bestuur dat hij niet werd uitgenodigd om bijkomende documenten bij te voegen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel om de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten

grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.5. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (R.v.St. 164.171 van 27 oktober 2006; R.v.St. nr. 172.821 van 27 juni 2007).

2.6. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.7. De bestreden beslissing geeft echter heel duidelijk de determinerende motieven aan op basis waarvan ze is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich op het criterium 2.8.A van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroept, dat verzoeker niet aantoont dat hij voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of voor die datum een geloofwaardige poging heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen, dat verzoeker zich bijgevolg niet dienstig kan beroepen op dit criterium, dat verzoeker, niettegenstaande het feit dat hij een arbeidsovereenkomst heeft voorgelegd, qua verblijfsduur niet in aanmerking kan komen voor het criterium duurzame lokale verankering in België + werk (2.8.B) van de instructie van 19 juli 2009 gezien hij niet kan aantonen dat hij ononderbroken in België verblijft sinds 31 maart 2007. De bestreden beslissing geeft voorts weer dat verzoeker in zijn aanvraag aangegeven heeft te vallen onder het criteria '*andere prangende humanitaire situaties*', doch hij hiervan geen bewijzen voorlegt. Bijgevolg stelt de beslissing dat verzoeker niet geregulariseerd kan worden.

2.8. Bovendien geeft verzoeker zelf toe dat hij geen stukken kon voorleggen die aantonen dat hij hier ononderbroken was vanaf 15 december 2004 of vanaf 31 maart 2007. De Raad stelt zodoende vast dat verzoeker de motieven, zoals hierboven weergegeven, zelf niet betwist.

2.9. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002). In zoverre verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 167.411 van 2 februari 2007; R.v.St. nr. 154.954 van 14 februari 2006).

2.10. Waar verzoeker het bestuur verwijt hem niet uitgenodigd te hebben, geldt dat er op het bestuur geenszins enige verplichting rust om verzoeker 'uit te nodigen'. Verzoeker maakt dit evenmin aannemelijk. Gelet op voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op basis van verkeerde feiten of een verkeerdelijke kwalificatie van die feiten. Daarnaast blijkt evenmin dat het bestuur relevante stukken of elementen niet betrokken heeft bij haar beslissing. Derhalve kan het bestuur geen onzorgvuldig gedrag verweten worden.

2.11. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC